

KIS LAP

... A KERINGÉS MEGKEZDÖDÖTT. (Lásd a 246. lapon.)

LI. köt. 16. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1896. október 18-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

m.
k.
y
ja
sij
t a
ért
ok
l a
át-
hát
ty-
ble.
hár
—
asz
jta
ék,
var
ely
te
ör-
yek
sze.
lek
gy
yos
ra-
am.
ka.
re :
sz.
ból
abb
nál
olt
zép
ok-
épület.

A TITKOS PAJTÁSOK.

— Elbeszélés számos képpel. —

 (Folytatás.)

MÁSNAP reggel korán talpon volt mindenki a házban, de talán legkorábban Ákos, aki alig győzte bevárni, hogy apáék elutazzanak. De odáig még sok mindenféle intést, jó tanácsot köllött neki is, Lenkének is meghallgatnia.

— El ne késsetek az iskolából, szólt a mama. És ne igen sétáljatok messzire a háztól, játszogassatok a kertben!

— Az valóban tanácsos, mondá az apa. Alig ha lesz estig jó idő. Már most, korán reggel, nagyon forrón tűz a nap, de a légsúly-mérő is zivatarra mutat, megázhatnátok. Maradjatok csak szépen itthon.

Ákos majd hogy el nem mosolyodott s gúnyosan súgta oda Lenkének:

— Hallod? Érted? Milyen együgyü kis babának hisznek, hogy effélével akarnak ránk riasztani! Már korán reggel fényes napfény mellett tudják, hogy égi háboru lesz; persze csak abban az esetben, ha mi ketten kimennénk sétálni valahová.

— Az ám! Értjük már az ilyen ijesztgetést!

Szemtől szembe azonban váltig fogadkoztak, hogy nem lesz semmi panasz rájuk. Annyit már eltanultak Bertiektől, hogy nem köll ám mindig éppen azt mondani, amit az ember gondol vagy tervez.

A koci végre elő robogott. Apa, mama beszálltak, elhajtattak, s a két testvér diadalmasan ujjongott. Most már igazán szabad a vásár! Másfél napig kedvök szerint tehetnek, amit akarnak és olyan mu-

latságban, élvezetben lesz részök, amelyre bizonyosan hetekig fognak emlékezni.

Bevezetésül egy kis kellemetlenséget köllött ugyan elviselniök: az iskolában kemény dorgálást, mert nagyon megkéstek. De hát ez nem lehetett máskép. Még iskola előtt el köllött látogatniok Bertiekhöz, hogy pontosan megállapítsák, mikor és honnan indulnak.

— Az omnibuszok a nagy-piaczon állnak, ott találkozunk, szólt Berti. Iparkodjatok, hogy hamar megebédeljete és idején ott legyetek. Aki korábban ér oda, megvárja a többit, s együtt indulunk.

— Inkább ti várjatok, mondá Zsófi kisasszony. Különbén is szükséges, hogy idején ott legyünk a kocsik állomás-helyén, mert ma nagyon sokan fognak az omnibuszokra tolakodni. Örülhet, aki helyet kap.

Pontosan megállapítottak mindent s Ákos és Lenke aztán ugyancsak iparkodtak, hogy el ne késsenek. Amint délben haza érkeztek, annyira sürgették az ebédet, hogy a szakácsné végre gyanakodni kezdett. Szerencsére idején észre vették.

— Vigyáznunk kell, mondá Ákos. Még elárulhatna a Lidi. Inkább várjunk türelmesen.

— De ha oszonnára haza nem jövünk, mégis csak gyanítani fog valamit.

— Bizd csak rám! Azt majd eligazítom.

Ebéd után rögtön felkapták könyves táskájokat, mint ha iskolába sietnének. Mikor már kívül voltak a házból, Ákos oda kiáltott az udvaron foglalkozó szakácsnének:

— Igaz a! Ma ne várjon oszonnára. Meg vagyunk hiva jó ismerősökhöz, alkalmasint csak este jövünk haza.

— Kihez vannak meghiva? A mama nem említett semmi effélet . . .

— Elfelejtette magának megmondani. No, az különben nem a maga dolga. Rendben van az.

— Ha rendben van, hát 'szen jól van.

Ákos nevetve sietett odább, Lenke pedig bámulta az ő ügyes bátyja leleményességét. Nehány percczel később már ott voltak a kitűzött találkozó-helyen s épp akkor ért oda Bertti is, Gázsival és Zsófia kisasszonnyal, ki teljes parádéba volt öltözve és ugyancsak kényesen begyeskedett.

— Hát a könyves táskátokat ugyan minek hoztátok el? kérdé Bertti.

— Kellett, hogy otthon a szakácsné ne gyanakodjék; máskép talán még utánunk jött volna, szólt Ákos. Kissé alkalmatlan lesz . . . de az nem baj.

— Ugy segítünk rajta, hogy az én kicsiny táskámat bele tömjük a te nagy táskádba, szólt Lenke. Így csak egy darab lesz és majd felváltva hordozzuk.

— Nagyon jó lesz!

Csakhamar elő álltak a társas-kocsik. Sok ember rohanta meg és Bertti, mint tapasztalt főrendező, így szólt:

— Ti leányok iparkodjatok, hogy benn a kocsiban kapjatok helyet. Mi fiuk fölkapaszkodunk a bakra, nekünk ott is jó. Te, Ákos, szaladj amoda a másik kocsihoz.

Zsófia kisasszony és Lenke csakugyan bejutottak az egyik kocsiba. Lenke ugyan csak örült, mikor a kocsiban Zsófia kisasszony mellett leült; de öröme kissé megcsappant, amint aztán föltekintett és látta, ki ül vele szemközt. Senki más, mint Kerekesné asszony, az ő volt gazdasszonyuk. Ez persze szintén azonnal ráismert.

— Nini! Lenke kisasszony! (Lásd a képet a 244. lapon.) Hát az új mama meg-

engedi, hogy egymaga botorkáljon ilyen helyeken?

Lenke fülig pirult és akadozva felelé:

— Ó . . . nem egyedül vagyok . . . társaságban megyek . . .

Kerekesné asszony olyan pillantással mérte végig Zsófia kisasszonyt, mint ha nem éppen nagyon nagyra becsülné az ilyen társaságot.

— No, furcsának furcsa, mondá aztán. Mikor az én kezem alatt volt, ilyesmi nem történhetett volna. És hová rándul Lenke kisasszony, ha szabad kérdeznem?

Ez veszedelmesen fogas kérdés volt és Lenke ugyancsak ötölt-hatolt, hogy mit feleljen. Szerencsére Zsófia kisasszony nem zavarodott meg oly könnyen, hanem közbe szólt:

— Nem megyünk messzire, csak ide a szomszédba; szívesen látjuk, ha velünk akar tartani.

— Köszönöm, én csak ide a majorságba megyek, már mindjárt ki is szállok.

Lenke föllélekzett. Így hát Kerekesné asszony nem fogja megtudni, hova mennek. Még így is kellemetlen a dolog, mert Kerekesné asszony bizonyosan rosszat gondol.

Ebben Lenke nem is csalódott. A jó asszony nem kérdezősködött ugyan tovább és úgy látszott, mint ha Zsófia kisasszonnyal éppenséggel nem akarna szóba állani: de mikor nem sokára az utmenti majorságnál kiszállt a kocsiból, még folyvást rázogatta a fejét.

— Igazán csodáлом, dörmögte magában. Nem hittem volna, hogy az új mama megengedjen nekik efféléket.

Lenkének nem maradt sok ideje az aggodásra, mert csakhamar célhoz értek,

ott voltak a vásáron. No, az bizonyos, hogy ilyet még nem látott.

A vásár-tér kívül volt a városon. Óriási por, zivaj, tolongás uralkodott a roppant térségen, száz meg száz sátorból hangzott a lármás alku, az árusok csalogató szava; közben mindenféle Laczi-konyhák voltak, sipládások, cigány-bandák játszottak; itt Paprika Jancsi-bódé körül tolongott a nép, amott menaszériás harsogtatt anagy hangon,

milyen csoda-állatok láthatók az ő bódé-jában; ismét odább vándor-komédiások hirdettek sippal, dobbal, réz-tányérral soha nem látott nagyszerű produkeziót. Lenkének kezdetben szinte bele kábult a feje, de azért boldogan mosolygott; Ákos pedig elégedetten szólt hozzá:

— No, ugy-e nagyszerű? Ez már csak különb mulatság, mint ha otthon üldö-gélnénk!

— NINI! LENKE KISASSZONY. (Lásd a 243. lapon.)

— Ezt pedig nekünk köszönhetitek, jegyzé meg Gazsi.

Igenis, nekik. A két testvér ezt hálásan elösmerte. Barátaik nélkül hozzá nem jutottak volna ehhez a ritka gyönyörűséghez.

Jó ideig csak úgy sétálgatva tartottak szemlét a vásáron, de ezt Lenke végül nagyon megelegelte; sőt, az igazat megvallva, igen kellemetlennek találta. A rop-

pant hőségben, porban még erős embernek sem volt tréfa ott bolyongani, lökdösődni a zsbongó tömegben; a gyöngé kis leányt pedig mind-untalan oldalba lökték, lábára hágtak.

— Jó volna, ha valahol kissé pihenhetnénk, mondá.

— Természetesen, szólt Bert. Eddig csak szét néztünk, most következik az igazi

multság. Sorra járjuk mind: menaszériát, ördög-malmot, Paprika Jancsit, komédiás produkciót. Melyiken kezdjük?

Mivel éppen a menaszéria közelében jártak, tehát először is ide tértek be.

— Tessék, tessék! Csak tiz krajczár! A világ legnagyobb állat-sereglete! Csak tiz krajczár! kiáltozta a ponyvasátor előtt álldogáló menaszériás.

Beléptek, de oda benn némi meglepetés várta őket. Nem láttak ott egyebet egy sovány medvé-nél, néhány elkényszeredett farkasnál, rókanál és holmi meglehetősen közönséges madárnál. Ákos és Lenke csalódottan néztek össze; Berti pedig hetykén pattogott, hogy ez család! Bebolondítani az

embert oda, ahol nincs látni való. De a menaszériás nem vehette tréfára a dolgot.

— Micsoda? Talán bizony czethalat akarna tiz krajczárért látni? Elhallgasson, mert...

Bertit nem olyan fában ringatták, hogy elhallgasson, ahol fizetett. Czivakodni, pat-

varkodni meg már éppen szeretett. Merészen szembe szállt a menaszériással, de megfélekedezett egy kis különbségről: arról, hogy ő hozzá képest a menaszériás igen izmos, erős ember. S a feleseléstől nagy dühre lobbanva, a menaszériás ember galéron fogta Bertit és kidobta a bódéból,

utána pedig éppenségesen úgy a többieket is: Gazsit, Ákost, sőt, csöppet sem törődve a gavallérsággal, Zsófi kisaszszonyt és Lenkét is. Ugy kipöndörültek, hogy a lábuk is alig érte a földet.

No, ha Lenke és Ákos olyat kívántak tapasztalni, miben még soha sem volt részök, hát ez csakugyan olyan volt; mert az még soha sem esett

KLÁRIKA. (Lásd a 246. lapon.)

meg rajtok, hogy valahonnan kidobták volna őket. Lenke közel is járt hozzá, hogy sirva fakadjon; de Berti, Gazsi és Zsófia kisaszszony úgy kacagtak, hogy majd eldültek.

— Nagyszerű, hahaha! Jaj de pompás vásári komédia! Lesz mit elbeszélni! Ugy-e multságos, Lenke?

Vagy ugy! Hát ez itt tréfa számba megy! No, hát Isten neki!

— Igenis... nagyon mulatságos... mondá Lenke. De mégis jobb szeretnék valami másféle mulatságot.

— Amott van az ördög-malom, szólt Ákos. Ülünk föl, keringőzzünk! Te még ugy sem próbáltad, Lenke.

Lenke nagy örömmel ült föl egy fehér fa-lóra s mikor a keringés megkezdődött, nagyon kellemesnek találta ezt a mulatságot. (Lásd a képet a czimlapon.) De az ördög-malom egyre gyorsabban forgott s az efféléhez nem szokott leányka szédülni kezdett.

— Jaj, elég! kiáltá ijedten.

Csak hogy az ő kedvéért nem állították meg az ördög-malmot. Lenke görcsösen kapaszkodott jámbor fa-lova nyakába, szemei elhomályosultak, szörnyű módon rosszul érezte magát és azt hitte, hogy mindjárt lebukik. Ez bizony meg is esett volna vele, de szíjjal oda volt kötve, hát csak valahogy fönn maradt; de mikor végre-valahára megálltak, Lenke halál-sápadtan került le a földre és ugy tántorgott, mint a részeg ember.

— Ó... ugy szédülök... rosszul vagyok... hebegte halkán.

Nagyot nevettek rajta. Zsófia kisasszony nagylelküen megsajnálta.

— No, akkor hát pihenjünk valahol. Jó lesz egy kis harapni meg inni való. Már körülbelől ozsonna ideje lehet...

Ezt Ákos egészen pontosan megmondhatta. Előhuzta szép zsebóráját.

— Már el is mult az ozsonna ideje. Hat óra. Itt valami ponyvás-czukrászt látok... térjünk be ide.

Elfogadták az indítványt és betértek.

(Folytatása következik.)

KLÁRIKA.

(Képpel a 215. lapon.)

NAGY kicsi-lány vagyok én már,
Öt éves is multam,
S bábuzásnál egyebet hajh!...
Én még nem tanultam.

*Apa mindig így hívogat:
»Jöszte piczi Klári!«
Pedig már én ugy szeretnék
Iskolába járni!*

*Ha testvérim elfogadtak
Vig játszó-pajtásul:
Tán el is fogadhatnának
Hü tanuló-társul.*

*Mert megvallom: roppant vágyom
Már az olvasásra,
Az írásnak titkaira,
Meg a számolásra.*

*Olvasnék is a Viczámnak
Gyönyörű meséket,
S írnék a jó nagypának
Nagy levelet, szépet.*

KOCZKA-REJTVÉNY.

D	D	R	K	E	E	= A világosnak ellen- tété
Ö	E	F	K	E		= Annyit jelent mint »szár- mazó«
E	E	E	Ö			= A tisztálkodás egyik eszköze
T	E	F				= Férfi-név
E	E					= Ebből hajt ki az ág
T						= Betű

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Rüstig Zsigmond, az új Robinson“.

Irta *Marryat*, a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska Géza*; 94 képpel, kemény táblába kötve.

A SZÉP SAR-FOLT.

— Beszélyke. —

OMÉDIÁSOK jöttek! Nagyszerű produkció lesz! Hangverseny, büvészet, kóczyrágó művészet! Gyere, Lajos, szaporán!

Élénken, vidáman rontott be Andor e szavakkal a szobába és ugrádozása közben majd feldöntötte Lajost, aki az asztalnál ülve olvasgatott.

— Ugyan már no! szólt Lajos majdnem boszusan. De nagy dolog, ha valami vándor komédiás népség ide vetődik.

— Nem nagy dolog; de ha kalács nincs, a kenyér is jó. Nincs miben válogatni.

Abban a kis faluban, ahol Andor és unoka-testvére Lajos a nyári szünetet töltöttek, csakugyan nem kínálkozott sokféle multság. Nem is kívánczolt utána senki, legkevésbé pedig Andor, aki teljesen beérte az árnyas erdővel és azzal a szabadsággal, hogy nap-hosszat kedvére futkoshatott, fára mászhatott, a patakban lubiczkolhatott, pillangót kergethetett. A főváros közel volt, vasuton alig egy óra alatt el lehetett oda jutni s a mama gyakran be is rándult, mert ott volt a rendes lakásuk. Apa és nagyapa most is ott időztek, mert hivatalos dolgaik lekötve tartották; de Andort ugyan hiába kínálgatták, hogy ő is berándulhat, ha akar.

— Mit csináljak abban a poros fővárosban? Nagyapa azt mondta minap, hogy én most kiszabadult csikó vagyok. Hát akkor itt a helyem.

— Van mivel dicsekedned! jegyzé meg akkor Lajos kicsinylőleg.

Andornak és Lajosnak a mamáik testvérek voltak és közösen béreltek ki egy széptágas nyári lakot a kies fekvésű faluban,

hogy a fiúk a szorgalmas tanulás után itt a jó levegőn izmosodjanak és üdüljenek. Kivált Andor használta is a jó alkalmat, benyargalta az egész határt, ismerős volt az egész faluban, tudott mindent és ő látta meg először a komédiás csapatot is, mely a falu fő-utcáján telepedett meg.

Szegényes kis csapat volt az, alig néhány tagból állt. Ruhájokról, arcukról lerítt a nyomoruság és Andor, aki Budapesten már többször látott elő-adást a Nemzeti Színházban is, az Opera-házban is, nagyon jól tudta, hogy ezek a vándor komédiások nem valami nagy művészek; de vidám jó kedvében itt a falun csöppet sem volt válogatós és nevetve mondá:

— Megnézem a produkciót. Valamit mégis csak tudnak. No, jösz Lajos? Ha nem jösz, maradsz!

Mire kimondta, már künn is volt az ajtón. Lajos az orrát fintorgatta, de aztán mégis csak követte.

— Rá érek, hát már csak elnézek oda. Mind egy, akár merre sétálok.

Mire oda ért, már javában folyt a produkció. A faluból össze csődült mindenféle népség nézte, lármázva, vihogva; nem volt ott sem színpad, sem ülő-hely, s aki hátul állt, nem látott semmit. De Andor eléggé szemes volt, hogy a legelső sorba furakodjék. Lajos egy pillanatig habozott, de aztán mégis csak rászánta magát és oda tolakodott Andor mellé. Az egyik komédiás épp különféle büvészeti produkciókat mutatott be; nem is éppen ügyetlenül.

— No bizony, szólt Lajos fitymálós hangon, ennél sokkal különbet láthatunk Budapesten.

— Meghiszem, felelt Andor. De ez mégis többet ér.

— Már ugyan mért?

— Mert ez most itt van, az a sokkal különb budapesti pedig nincs itt, mondá Andor nevetve. No de várj csak! Látod azt a kis leányt? Az majd énekelni fog. Kiváncsi vagyok rá.

— Én ugyan csöppet sem vagyok kíváncsi. Inkább menjünk is már e közül a sok utczai gyerkőcz közül.

— Dehogyan megyek! Hallani akarom azt a leánykát. Nézd, olyan szelid, nyájas képű leányka . . . mellette meg az a kis buksi fiúcska . . . valjon az mit fog produkálni?

A bűvészkedő komédiás mögött csakugyan igen kedves, szelid képű, körül-belül tíz éves leányka állt, kezében gitár-féle hangszerrel; mellette pedig pófók arczu négy-öt éves fiúcska, ke-

zében tányérral. Mikor a bévészeti produkció véget ért, a leányka állt elő és hang-szerét pöngetve, egy-két nótáskát dalolt el. Nem volt biz' az valami tökéletes, de meg lehetett hallgatni. Andor tapsolt is neki, míg Lajos az ajkát bigyesztette.

— Menjünk már! mondá türelmetlenül.

— Most már ne menjünk! felelé Andor. Nézd, megindult az a kis buksi fiúcska a

tányérral . . . ahá! O ereszt tányéért, ő szedi be a pénzt a nagy-érdemű közönségtől. No, adjunk neki valamit. Van nálad pénz?

— Van, de nem arra való, hogy ilyen haszontalan vándor kóklerekre vesztegessem. Én ugyan nem adok egy fillért sem.

— Nekem egy tizeském van, de oda adom az isten-adtáknak . . . Látszik rajtok, hogy nincs valami jó sorsuk.

. . . LEBÁMULT A KUTBA. (Lásd a 254. lapon.)

A nagy-érdemű falusi közönség túlnyomó többsége azonban éppen úgy gondolkozott, mint Lajos és hirtelenében úgy szét futott, hogy mire a tányérozó fiúcska egyet-kettőt lépett, már alig néhány ember állt ott. Nem is sok krajezár potyogott a tányérba, tizeske pedig nem került oda több annál az egynél, amelyet Andor adott. A kis fiu arczán nagy öröm

ragyogott fel a tizeske láttára; bizonyosan értett már annyit, hogy ebből a pénzdarabból legalább kenyérre való telik.

Andornak szinte jól esett, hogy csekély ajándékával örömet okozhatott a szegény éhes gyerekeknek; Lajos azonban kényeskedő gúnnyal mondá:

— No, már én különb alkalmat keresek arra, ha meg akarom mutatni hogy ur vagyok.

Andor igazán nem uraskodásból, hanem jószívüségéből tette, amit tett. Méltán bosszantotta tehát őt a gunyos beszéd; mivel pedig kissé puskapor-természetű volt, igen kereken azt felelte:

— Diák gyerek vagyok, hát hiába akar-nám akár hol is mutatni, hogy ur vagyok. De ha már éppen uraskodásról beszélsz, hát különb ur az, aki megfizeti a mulat-ságát, mint az, aki végig nézi a produk-

... KIJUTOTT A KUTBÓL. (Lásd a 255. lapon.)

eziót, de mikor fizetésre kerül a sor, kényeskedve odább áll.

Ezzel ott hagyta Lajost a faképnél és eliramodott az erdő felé. Inkább játszott, bolyongott egymaga, mint a Lajos társaságában.

A két unoka-testvér egyébiránt általában nem igen tartott össze. Ha egy-két óráig szépen együtt játszottak is, már a következő órában vége volt a barátságának. A Lajos mamája nyíltan meg is mondta, hogy ebben csak Andor lehet a hibás, mert Andor szilaj, szeles garabonczás diák, míg ellenben az ő fia, Lajos, igen okos, valóságos minta-képe a jó maga-viseletű gyermeknek.

Délben a két mama már épp leült az ebédhez és ott ült már Lajos is, illedelmesen, tiszta kézzel, arccal, teljes rendben levő öltözetben: mikor berontott Andor, borzasan, porosan, sárosan, izzadt képpel, hogy a néni ugyancsak megrovó tekintettel nézte végig. Andor azonban csak a maga mamájához sietett.

— Nagyon elkéstem, mamácskám? kérdé lihegve.

— El bizony, fiacskám. És nem is nagy rendben. Így nem ülhetsz asztalhoz. Menj, mosd meg az arczodat, kezedet és keféld meg a ruhádat.

A mama nyugodtan, szeretettel mondta ezt és Andor vidáman sietett ki; a Lajos mamája azonban rosszalólag mondá:

— Nagyon helytelen, hogy Andor ilyen állapotban kerül haza. Ugyan mit csinálhatott?

— A pataknál volt... ott egy nagy kutyával játszottak, a vízbe ugratták, szólt Lajos. Láttam messziről, de én nem mentem oda.

— No, ez még nem éppen hiba. Én magam is meguszatom néha az öreg kutyánkat, mikor a víz mentén sétálunk, szólt Andor mamája mosolyogva.

Andor néhány percz múlva vissza tért és a sok játék, szaladgálás után hatalmas étvágygyal falatozott. Nem lévén haragtartó, már rég elfelejtette, hogy Lajostól nem egészen jó barátságban vált el; vígan csevegett s nagy volt az öröme, mikor megtudta, hogy a nagyapa, a mamák révén mindkettejüknek a nagyapjok, délután egy-két napra megérkeznek.

— Jaj de jó lesz! Jaj de örülök nagyapuskának! szólt Andor tapsolva.

— De a nagyapa alig ha fog örülni, ha olyan állapotban kerülsz eléje, mint ide az imént, mondá a Lajos mamája. Nagyapácska szerereti a csint és tisztaságot.

— Én megmaradhatok ebben a ruhában, ugy-e, kedves mama? kérdé Lajos. Egészen tiszta.

Andor kissé vakargatta a füle tövét.

— Hm! Én bizony kissé elviseltem ezt a hétköznapi ruhámat... kedves mama... nem vehetném föl a barna ruhámat?

— Fölvehetnéd, ha nem volnál olyan nyugtalan portéka, felelé a mama mosolyogva. De hát ha abban is kár esik?

— Ó dehogy! Roppantul fogok vigyázni! Ugy fogok benne járni, mint valami kényes princecske. Mindig megnézem még azt is, hová lépek.

Ilyen kemény fogadalom után megkapta az engedélyt, hogy a szép új ruhát felöltse.

A vasuti állomás nem volt messze s elhatározták, hogy mindnyájan kísétnak a nagyapa elé. A két fiúnak azonban, kivált Andornak, nem volt nyugta s már jó előre megindult. Nyugodtan ballagtak

egymás mellett, mikor egyszerre csak nagy sirást, visitást, lármát hallottak oldalról, jó messziről a patak felől. A bokroktól azonban nem láthatták, mi történik.

— Ott valami baj van, valakit bántanak, szólt Andor és figyelve állt meg.

— Mi közünk hozzá? Menjünk! mondá Lajos.

— Már én csak megnézem. Jöjj te is; hát ha segíteni kell valakin?

— No persze! Bizonyosan paraszt gyerekek czivakodnak, verekesznek. Menjünk csak odább, mamáék mindjárt jönnek utánunk és nagyapa nem sokára megérkezik.

Andor azonban már messze járt, futva-futott a zaj irányában. Amint a patakhoz ért, furcsa látvány tárult eléje: a komédiás leányka sirt ott nagy keservesen, mellette két vásott fiu kaczagott, a kicsike komédiás fiucska pedig . . . no, az furcsa helyzetben volt! A patak itt nagyon kiszélesedett s az iszapos parttól jó távolra sáros kis sziget emelkedett ki a vízből. Ott állt a fiucska, rettentően sirva és visitozva.

— Mi a baj? Mi történt? kérdé Andor.

A leányka zokogva is, haraggal is felelé:

— Ezek a gonosz fiúk . . . oda vitték a kis öcsémet és nem akarják vissza hozni . . . én pedig nem mehetek oda érette.

— Dehogyan nem! Nem mély a víz, felelt a két fiu kaczagva.

— Igen, de csak ez az egyetlen cipóm és ruhám van, besározom, vizes lesz, pedig nem sokára elő-adást tartunk a korcsmában . . . nem fogok fölléphetni . . . megver az apám.

— Akkor hát tedd meg, amit kívánunk. Dalolj el két nótát, akkor vissza hozzuk a fiút.

— Nem tartozom nektek nótával . . . nem is bántottalak . . . miért kinoztok?

— Igaza van! kiáltá Andor fölhaborodva. Tüstént hozzátok vissza a kis fiút, mert különben velem gyülik meg a bajotok!

Andor izmos fiu volt s a két vásott ficzkó nem is mert vele szembe szállani. De tudtak valami jobbat. Hirtelen össze sugtak és nagy hahotával . . . elfutottak.

— Hozza ki maga, ha tetszik! kiálták s mihamar eltűntek.

No, már ez kellemetlen állapot volt. A leányka még keservesebben sirt, a fiucska még hangosabban sivalkodott s Andor habozva állt ott. De nem sokáig habozott.

— Ne sirjatok no! Hiszen nem olyan nagy baj.

Gyorsan levetette a cipőjét, felgyürte a nadrágját és begázolt a vízbe és kihozta a fiúcskát. A víz csakugyan nem volt mély. Nem is lett volna semmi baj, csak hogy a kis fiú, aki sokáig sárban állt ott a kis szigeten, hatalmasan össze maszatolta Andort, amint ez ölbe fogta.

A leányka hálálkodva köszönte meg a segítséget; de Andor, amint végig nézett sárfoltos ruháján, meglehetősen elszontyolodott.

— Hm . . . Hm . . . Így nem igen mehetek a nagyapa elé . . . legjobb lesz, ha egyenest haza megyek. A szoba-lány talán segít rajtam.

De amint kiért az utra, egy kanyarulatnál éppen előtte volt az egész társaság: a nagyapa, a mama, a néni és Lajos. Meglátták, el nem osonhatott.

— Andor! Milyen állapotban vagy! Csupa sárfolt! szólt a mama, most már szigorúan.

Andor megzavarodott és nem tudott felelni. De felelt helyette a komédiás leányka, aki szintén akkor ért oda, s mindent hallott és megértett.

— Ó, kérem szépen, ne büntessék meg ezt az áldott jó urfit! mondá. Minket segített ki a bajból.

S röviden, de élénken elmondta a történeteket.

— A kis testvérkém sározta be... ó, kérem szépen, ne büntessék meg a jó urfit!

— Légy nyugodt, kis leány, nem lesz semmi baja, szólt a nagyapa mosolyogva.

A lányka odább ballagott öcsikéjével, Lajos pedig gunyosan nézett végig Andor sáros alakján, aztán bizalmasan szólt a nagyapához:

— Ez az Andor mindig effélékbe keveredik.

Én is hallottam azt a kiabálást, de nem mentem ám oda. Ugy-e jobb lesz, ha előre haza megy. Csak nem jöhet velünk ilyen sárosan?

— Dehogy, dehogy, barátocskám! felelé a nagyapa. Másképp lesz az. Jőjj ide, Andor fiam, te jössz velem kezefogva;

Lajos pedig, ha röstel velünk jönni, menjen maga előre haza.

Földerült Andornak az arcza, mert látta, hogy a jó és böles nagyapa megértette. De annál inkább álmélkodott Lajos és duzzogva mondá:

— Ezt a Lajost mindenki kényezteti... neki minden szabad!

— Tévedsz, fiam, visszonzá a nagyapa komolyan. A ruhát besározni rendesen, bizony nem helyes. De ezuttal ez a sárfolt sokkal szebbé teszi Andort, mint a te kifogástalan ruhád tégedet. Mert ez a sárfolt azt bizonyítja, hogy Andor, a maga javáról megelégedkezve, nemes szível kész a segítségre, ha embertársát bajban látja; te pedig nem segítesz a bajjal küzködőn, ha az

akár csak pillanatnyi kellemetlenséget okoz is neked. Tanulj Andortól, akkor nem fogsz álmélkodni.

... KÁCZAGVA GYÖNYÖRKÖDÖTT BENNE.

(Lásd a 255. lapon.)

ÁRNYÁN a bűgő őszi szélnek
 Repesve illant el a nyár.
 Viszik Gazsit... Az enyhe fészket
 Itt hagyja a fiók madár!

Viszik Gazsit az intézelbe,
 Tanulni sok jót, okosat;
 Egy éjbe-nyúló téli este
 Kelt a komoly határozat.

Hadd tudja meg, malyen az élet
 A távol hűvös berkiben,
 Hol nem az anya-csókkal ébred
 S nem azzal tér nyugodni sem...

És egybe gyűltünk bucsuzóra
 Meghitt körben mind-annyian.
 A mama könnyjét vissza fojtja...
 »Légy jó s imádkozz, kis fiam!«

Szótlán karolja át a nénje,
 Ajkára nem jő szép beszéd;
 Csak bombont csusztat a zsebébe,
 Az útra egy kis csemegét.

Bátyjától is kap búcsu-csókot:
 »Légy szorgalmas, derék, vidám!
 Mire az első hó lehullott,
 Majd újra látlak, Gazsikám!«

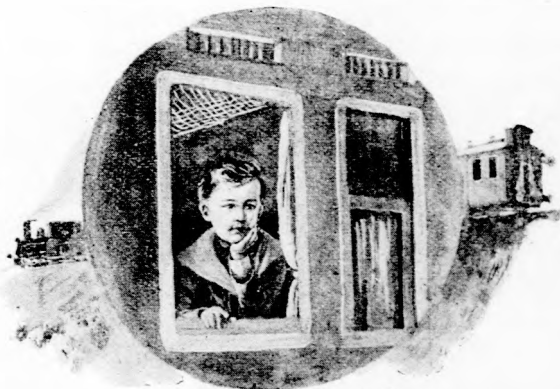
*

Az üveg-tetős pálya-házból
 Indul mogorván a vonat.
 Hogy más határba, messze tájra
 Szállítsa az utasokat.

Nyargal hegyen-völgyön keresztül,
 Honnan? Hová? ... mit bánja ő!
 Nyomán a föld is össze rezdül,
 Adáz erővel hogy ha jő.

Csörtetve száguld, büszkén, bátran...
 Mit néki gond? Mit néki bú?...
 S a kupé nyitott ablakában
 Tünődve áll egy kis fiú.

Oszkár bácsi.

ARCZ-JÁTÉK.

Ó, ó, ó! Ó, ó! Ó! Hm! Hehehe! Höhöhö! Hihhi!

A RÓKA ÉS A KECSKE.

— Állat-mese három képpel. —

RÓKA koma, szokása szerint, görbe úton járt valahol, de kicsibe mult, hogy rajta nem vesztett. Észre vették, üldözni kezdték és hanyatt-homlok köllött menekülnie.

Szerencsésen el is tünt az üldözői elől; de amint a sűrű bozót közt még folyvást szepegve, nagy ugrásokkal futott odább: egyszerre csak zsupsz! . . . valami mélységbe zuhant és nyakig vízbe merült.

— Ó, én ügyetlen! Megfeledkeztem erről a kútról! Hogy kerülök ki innen?

Az bizony fogas kérdés volt. A kut fala oly magasra emelkedett a víz fölött, hogy kimászni teljességgel lehetetlen volt. Róka komának tehát ott kellett lubiczkolnia a vízben. Attól nem félhetett ugyan, hogy bele ful, mert a víz csak a válláig ért; de éhen vesz, ha sokáig ott reked.

Száz-félekép próbálta . . . mind hiába, nem birt kikapaszzkodni. Már-már csüggedni kezdett, mikor ismerős hangot hallott a bozót felől. Rá ismert és rögtön elkészült furfangos tervével.

— Kecske legelész ott és elégedetten mekeg. No, ebből lehet valami.

És nyomban hangosan folytatá:

— Jaj de pompás! Már igazán nagy-szerű ilyen meleg nyári napon!

A következő pillanatban ott termett a kecske és lebámult a kutba. (Lásd a képet a 248. lapon.)

— Nini, Róka koma! Hát te mit csinálsz ott lenni a kutban?

— Láthatod: hűtözöm, fürdőzöm. Mondhatom, nagyon jó. Ajánlom neked is, jőjj és fürödjél meg.

— Hm! Nagyon mélyen van ám! Hogy lehessen majd kijutni?

— Gyerekség! Nagyon könnyen! Kivált ha ketten vagyunk. Én megsegítelek téged, te megsegítesz engem, semmi baj sem lehet. No, csak te ugorj le szaporán!

A kecske nem gondolkozott tovább . . . leugrott a kutba. Nagyon jól esett neki a hűs fürdő. Róka koma azonban néhány percz mulva így szólt:

— No, nekem már elég, én már kimegyek. Most hát te segíts ki engemet, azután majd én segítelek ki tégedet.

— Jól van. Hát mit tegyek?

— Ágostodjál neki a kut falának . . . jó magasan, amennyire csak érsz . . . így ni! Most én a hátadra kapaszkodom . . .

igy ... most már elérem a fal peremét ... nagyon jól van!

Nagyot lóditott magán és szerencsésen kijutott a kutból. (Lásd a képet a 249. lapon.) A kecske pedig a róka rugásától meg-inogva, eldőlt és több vizet is ivott, mint amennyit kívánt. El is mult! a kedve a további fürdőzéstől.

— Most már én is kimegyek! mondá. Hallod-e, Róka koma? Segíts, hogy kijussak.

A gonosz Róka koma lehajolt a kut széle fölé és gúnyosan vigyorgott.

— Csak rajta, barátoeskám. Kapaszkodjál ki, semmi kifogásom ellene.

— Jaj te gonosz csaló! Hát nem azt mondtad, hogy, »én megsegítlek téged, te pedig engemet?«

— Mondtam, mondtam, de minek hitted el, mikor láthattad, hogy az lehetetlen? Szükségem volt valakire, akinek a hátán kigázolják a bajból, most már te lásd, mikor és hogy kerülsz ki onnan.

Hosszura nyult a rászedett kecske képe, Róka koma pedig kaczagva gyönyörködött benne. (Lásd a képet a 252. lapon.) Aztán odább állt, sorsára hagyva a mélységben eviczkélő kecskét. Ez pedig busan mondá:

— Talán keresni fog a gazdám; mekegással ide hívom és valamikor majd csak kiszabadít. Ó furfangos rókája! De én meg mily együgyű voltam! Ismertem a ravasz hírért, mégis hittem a szavának és vakon követtem. Máskor, ha gyanus lépésre csábitanak, előbb gondolom meg, csak azután lépek.

VITÉZ LOVAS.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

LÓDOBOGÁS hallatszott s Annuska és Gusztika csodálkozva néztek a közeledő lovasra.

— Ez a szomszéd Aladárnak a lovacskája, szólott Annuska; de nem Aladár ül rajta.

— Nem ám, hanem a kis Dezső, mondá Guszti irigyen. Ugyan, hogy került rá? Bizonyosan titokban ült fel.

— Bajosan. Föl sem tudna maga kapaszkodni a nyeregbe ... aztán meg, nézd! ... a kengyel is hozzá van igazítva az ő kurta lábaihoz. Alkalmasint maga Aladár ültette föl; láttam nehányszor, amint tanította.

— Nevetséges! Való is lóhátra az ilyen csöpp tacsó!

Ezalatt a kis Dezső csöndesen ügetve oda ért a beszélgetőkhöz és vidáman köszönt.

— De hetykén ülsz azon a lovon, mintha a tied volna! szólott Guszti gúnyosan.

— Majd lesz nekem is, ha megjön az ideje. Most beérem a kölcson paripával is.

— Mindjárt beéred te az apostolok lovával is. Fogadni mernék, hogy gyalog jössz vissza!

Az irigység sugta ezt Gusztinak és az a számítás, hogy vele levő kutyája megriasztja a lovat. Mert mint a legtöbb kis kutya, ez is szerette megugatni a lovat, kocsit és most is mindjárt haragosan morogni kezdett, aztán mérges kaffogással termett a lovacska sarkábau.

A lovacska valóban sebes vágatásnak eredt és hirtelen mozdulatával majd hogy ki nem lóditotta Dezsőkét a nyeregből. A kis lovas azonban, mihelyt az eb morgását hallotta, már tudta azt is, mi jöhet, és keményen megfeszítve térdeit, jól megült a lovon.

— Azért sem fognak rajtam nevetni! Megmutatom, hogy huszár lesz belőlem.

A lovacska egy-két perczig sebesen vágatott, de aztán megelégette s ismét szép

csöndesen ügetett. Dezsőke elnyargalt a kitűzött czélig, ott megfordította lovát és haza-menet most már igazán büszkén szólta oda az irigy Gusztinak:

— Sajnálod, ugy-e, hogy nem teljesült az óhajtasod, hogy nem buktam le a lóról? Láttam jól, hogy irigykedtél, de csak azt érted el vele, hogy felsültél és most tehetetlenül mérgeledöl. Gyi lovacsám! Menjünk haza!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 14-ik számában közölt sarokrejtvény megfejtése:

Isten áldd meg a magyart!

Helyesen fejtették meg: Fáy Erzsi, Farkas Iluska, Maricza és Laczi, Gajári Erzsi és István, Wohl Margit, Bohrandt Lajos, Mérey Ágosta, Baudiss Gusztí, Fischl Izabella, Magyary Árpád, Kováts Jolán, Schwarz József és Béla, Patterson Margit és Orsolya, Eislitzer Margit, Weber Szeréna, Gutmann Stefánia és Henrik, Kövesi Ródi, Spenger Ilonka, Haasz Anna (miért használtsz német jelmondatos levélpapírost? Ez nagyon fonák dolog magyar levélben! *F. b.*), Clark N-like, Ohrenstein Klára, Latinovics Józsi, ifj. Krieger Kálmán, Lázár Imre, Botka testvérek, Lán Mici és Nelli, Vermes Margitka, Ruffly Paula, Valkovits Károly, Tolnai Jenő, ifj. Jákó János, Gaál Ilonka és Ödön, Alexy Elza, Aranyossy Aranka és Pista, Basch Bözsike, ifj. Kőrösi Károly, Zorkóczy Atala, Büttner Irmuska, Szent-Iványi Ciri, Gallatz Margit és Paula, Adriányi Jolán és Eszter, Angermayer Béla, Koller Pál, Lányi Rózika, Polgáry Karola, Gerő Ottó, Krausz Hajnalka, Grubits Mariska, Payr Hugó, Perl Lajos, Rédly Ilonka és Emmike, Piller Géza, Lipták Irénke, Fizély Etel, Irinyi Szabolcs és Csaba, Novák Pisti és Gyuri, Nékám István, Szilvássy Erzsébet, Sier Friczi, Szilasi Bözse, Bolyó Pálma és Kálmán, Gervay Erzsike, Mariska és Mike, Simon Béla (nevedet világosan ird le, mert ha akarnám *Siuion*-nak is olvashatnám. *F. b.*) Herczeg Iona és Albert, Krámer Sándor Jenő, (leveled bizonyosan elveszett. *F. b.*) ifj. Boróczy Lajos.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett ifj. Kőrösi Kálmán, Nagybányán, kinek a jutalom-könyvet (»Mesék«, az ifjuság számára írta Greguss Ágost) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LI. köt. 13-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Uray Andor, Weisz Jenő, Gerő Ottó, Pécs Mariska, Fizély Etel, Nagy Iduska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Vallas Ilonka. Ha, mint annyian, te is szorgalmasan küldöd be a megfejtéseket: a szerencse fordulhat tefeled is. De ha, amint mondd, megfejtéseidet nem küldöd be többé: hogyan várható a kedvező véletlent? Vagy valami babonád van? — **Gönczöly Pál.** Eltaláltad. Sikerednek örvendek — **Gerzso Margit és Paula.** Küldhettek. — **Weber Szeréna.** Ujból föl kell szólítani. De ha utolsó leveledre nem jött válasz, önértetes létedre nem fogod folytatni. — **Vaaly Sándor.** A bíróság döntött s ítélete ellen nincs föllebezés. De különben is megnyughatol benne, mert igazságos. Hogy az élő és a vas-paripát egyforma ügyességgel üldöd meg, örvendve olvasom. De onnan messziről, akár ló-háton, akár kerék-páron, nehéz lesz a fővárosba utaznod. — **Rohonyi Álmos.** Olyan foglalatú könyv, amelyet birni szeretnél, épp a héten jelent meg a »Franklin« társaság kiadásában. Címe »A természet köréből.« Legjelesebb tudósaink irtak bele vonzó cikkelyeket a természet minden országából. Oly kellemesen olvastatják magukat, mint valami meséskönyv. Sok metszet ékesíti ezt a kötetet, melyet Grösz Lajos tanár szerkesztett. — **Gerhardt Iluska.** Nagy türelemmel és izléssel össze kalapált művecskéd örömmre szolgál s dísz-helyet foglal az íróasztalomon. Köszönöm. Bandi öcsédnek azt üzenem, hogy a verébbel csakugyan legközelebb atyafi a kanári. — **Büttner Irmuska.** Azt, hogy a képes könyvecskét te nyerted meg, ne tartsad az én külön kedvezésemnek. Elismerem, hogy megérdemelhetted te is; de azt, hogy neked jutott, merő véletlen. Sokat hangoztatom és ismétlem ez alkalommal is: ne azt tekintésed jutalomnak, hogy a vak szerencse egyötök-másötök könyvtárcsáját gazdagítja meg, hanem azt, hogy sikerülvén a megfejtés, nevetek a »Kis Lap«-ban megjelen *Ez* a jutalom, a *könyvecske* meg a nyeremény. — **Többen.** Néhány levélke a nagy irás-halomban, mely asztalom elborítja, valamiképp elkallódott. De amig ismét szemre kerülne, abba több hét is oda mulhat. Fölszólítom tehát mind-azokat akik a jelen szám posta-rovatában választ nem kaptak: ne sajnáljanak újra írni, hogy a rájuk nézve fontos dolgokban felelhessek. — **O. bácsi.** A legutolsót is megrajzoltatnám, ha a könyvet nem késeltetnénk vele. Különb: talán mégis. Köszönöm a vig verset. — *Több levélről a jövő számban.*

